

Майсторъ Лалйо.

Добре, добре! Исуфе азъ разбрахъ,
че двама съ тебъ ще работиме тукъ.

Исуфъ. Да прислужвамъ е мойто назначенѣ.

Майсторъ Лалйо.

Прислужване на майсторъ що твори
е творчество, любезний мой Исуфъ.

Исуфъ.

Наричай ме . . . (Запъва се).

Майсторъ Лалйо.

. . . Нали Исуфъ си ти?

Исуфъ.

Не; Иосифъ е мойто кръстно име.

Майсторъ Лалйо.

Какъ тѣй? Да не би да си сънародникъ?

Исуфъ.

Да, българче отъ търновския край,
Изъ планини доведенъ клетъ сиракъ

(Двамата се погледватъ съ просълзени очи и разбрали се —
прегръщатъ се).

Майсторъ Лалйо.

Отъ единъ край! о миль мой сънародникъ!

Иосифъ.

Когато чухъ, че ти ще бждешъ майсторъ
Възрадвахъ се, като че бѣ Великдень
дошелъ за менъ. Отъ радостъ сълзи лѣхъ.

(Разплаква се).

Намѣрихъ и икона да поставя
съ кандилцето, тѣй както съмъ запомнилъ
че е било въвъ моятъ бащинъ домъ.

И ще го паля на всѣки святъ день . . .

Майсторъ Лалйо:

(Приближава се и почва да го гали).

Иосифъ.

Отъ радостъ се очитѣ въ сълзи кптятъ.
а на гърди тѣй весело ми става
при мисълта, че може нѣкой день
съ тебъ наедно да тръгна за дома!

(Разплаква се).